

ΕΦΗ ΒΕΝΙΑΝΑΚΗ

ΣΕ ΑΚΑΝΟΝΙΣΤΟ ΡΕΥΜΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: Σε ακανόνιστο ρεύμα
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Έφη Βενιανάκη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ευδοξία Μπινοπούλου
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Έφη Βενιανάκη, 2016
© Εικόνων εξωφύλλου: Kylli Sparre/Trevillion Images
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2016

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2016

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1376-1
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1377-8

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΕΦΗ ΒΕΝΙΑΝΑΚΗ

ΣΕ ΑΚΑΝΟΝΙΣΤΟ ΡΕΥΜΑ

*Στα παιδιά μου.
Στην αδελφή μου.*

Σ' αυτούς που σώθηκαν.

Περπατώ μες στ' αγκάθια μες στα σκοτεινά
σ' αυτά που 'ναι να γίνουν και στ' αλλοτινά
κι έχω για μόνο μου όπλο μόνη μου άμυνα
τα νύχια μου τα μωβ σαν τα κυκλάμινα.

Οδυσσέας Ελύτης, *Μαρία Νεφέλη*

ΜΑΡΙΑ

Χορεύει ξέφρενα σε μισοσκοτεινή σάλα.

Σκόρπιες αντανακλάσεις από σπαράγματα ζωής
διαπερνούν τη μνήμη της.

Το κοριτσάκι με το κόκκινο μπαλόνι.

Το σπίτι στην άκρη της πόλης, πάνω απ' τη θά-
λασσα.

Οι ροζ πουέντ κρεμασμένες στο κλαδί της κλαίου-
σας.

Το στιλβωμένο παρκέ της αίθουσας με τις μπάρες
και τους καθρέφτες.

Τα καγκελόφραχτα παράθυρα.

Η κλινική.

Η σκηνή.

Η πίστα.

Διάφανα τούλια και πολύχρωμα πούπουλα.

Καίγεται.

Βγαίνει στο μπαλκόνι. Απλώνει τα χέρια και βυθί-
ζεται στην αγκαλιά της νύχτας.

Πλέει στο κενό.

Πύρινη.

Διασχίζω τον δρόμο ουρλιάζοντας.

«Σώπα», μου γνέφει. «Κοίτα».

Μια λιμνούλα στην είσοδο του κεντρικού ξενοδοχείου. Στην επιφάνεια του νερού επιπλέει μια συστάδα με νούφαρα.

Ο διάττων αστέρας, που πέφτει από ψηλά, σβήνει αθόρυβα ανάμεσα στις νυμφαίες.

Έτσι γνωριστήκαμε εκείνο το βράδυ.

Έτσι ξεκινά η ιστορία μας.

ΑΝΘΗ

Η μελέτη του θανάτου με απασχολούσε πάντα ως κίνητρο ζωής. Στο ολέθριον της καταστροφής, στο αίσιμον του πεπρωμένου, στο νόστιμον της επιστροφής, στο νηλεές του τετελεσμένου.

Θυμάμαι – να με αγγίζουν ασφυχτικά, ο ψίθυρος της γνωριμίας μας, φώτα τραχιά, σε ρυθμική ταλάντωση. Μετά αφήνομαι στο φρεσκολουσμένο λιβάδι, βοσκώντας καρτερικά, βλέμματα, χάρδια, λέξεις· η παρουσία τους, παράθυρα ανοιχτά.

Ο έρωτας, αυτή η πολύτροπη λέξη, είναι η μήτρα της ύπαρξής μας. Εκείνο το σκοτεινό χημικό ένστικτο που αποζητά να κορέσει πείνα και δίψα. Και μετά, πάλι πάλι, ξανά, παραδομένοι στο εκστατικό ταξίδι, έμμονη σκέψη, όρθια και καθιστή, οριζόντια και γονατιστή. Επιζητεί το έλεος. Σε δωμάτια ξένα ή προσιτά, παράνομα ή αγαπητά, αγάπη μου, πάρε με. Χύνει ο έρωτας τα ηδονικά υγρά σαν επιθανάτιος σπασμός. Θρεμμένος με την εναγώνια γεύση της γέννησης και του θανάτου.

Τους είδα να φιλιούνται, τα σάλια τους, κόλλα τοξική, μου μετέφεραν το δηλητήριο στα σωθικά· τον είδα να τη ρουφά με τον ίδιο τρόπο που το 'κανε και στη μαμά.

Το θυμάμαι, το είδα καλά. Εκείνος με την ξένη φίλη αγκαλιά, ορθάνοιχτοι στον πόθο, κρυμμένοι στην ερμητική ακρογιαλιά.

Ούτε πόνος ούτε λύπη ούτε στεναγμός.

Μόνον η μοιραία ημέρα· εάν θα συνεχίσεις να ζεις ή θα πεθάνεις.

Η φύση ξυπνούσε από τη χειμερία νάρκη της και η Ανθή, σαν φλεγόμενη νιφάδα, βουτούσε στο κενό, ξημέρωμα της 4ης Μαρτίου του 2007, απ' το μπαλκόνι του τέταρτου ορόφου κεντρικού ξενοδοχείου.

Η ώρα ήταν περασμένη και το κρύο διαπεραστικό. Η μετεωρολογική υπηρεσία είχε δώσει δελτίο χιονόπτωσης για τις προσεχείς ώρες. Η κίνηση των αυτοκινήτων ήταν αραιή και οι ελάχιστοι περαστικοί, χωμένοι στα πανωφόρια τους με σηκωμένους γιακάδες, κατευθύνονταν βιαστικοί στον προορισμό τους.

Απέναντι απ' το ξενοδοχείο, μια έφηβη καθόταν στα σκαλιά της παλιάς πολυκατοικίας. Το χακί τζάκετ που φορούσε έπλεε πάνω της σαν δανεικό, έτσι όπως ήταν διπλωμένη με τα γόνατα στο στήθος. Κουνούσε ρυθμικά το κεφάλι στους ήχους της μουσικής απ' τα ακουστικά του iPod που είχε περασμένα στα αυτιά. Κατά διαστήματα σήκωνε την άκρη του πολύχρωμου κασκόλ που της τύλιγε τον λαιμό και σκούπιζε τα μάτια της.

Ένας περαστικός αδέσποτος σκύλος κοντοστάθηκε μπροστά στα πόδια της· μαύρος με κόκκινο περιλαίμιο. Την κοίταξε λίγο με τα γέρικα μάτια του και

στράφηκε σε αναζήτηση τροφής ανάμεσα στα χυμένα σκουπίδια του κάδου απορριμμάτων.

Ένας ακόμα. Κι αυτός εγκαταλελειμμένος, σκέφτηκε η κοπέλα στρίβοντας νέο τσιγάρο.

Ο σκύλος, αφού ψαχούλεψε τα σκουπίδια και αποκόμισε ένα κομμάτι ξερό ψωμί, κούνησε την ουρά του φιλικά και ακολούθησε τον δρόμο του.

«Μαλάκες», ψιθύρισε οργισμένη και το βλέμμα της στράφηκε στο κτίριο απέναντι. Ο γυάλινος πύργος έλαμπε σαν να καθρεφτιζόταν σε επιφάνεια νερού στο σεληνόφως. Τράβηξε μια βαθιά ρουφηξιά απ' το τσιγάρο· ανατρίχιασε απ' την παγωμένη ριπή ανέμου που δέχτηκε αιφνιδιαστικά· η πανσέληνος, βαμμένη στο χρώμα της σκουριάς, σκοτείνιασε, και τότε είδε τη λευκοντυμένη γυναίκα, με ανοιχτά χέρια και πόδια, να πέφτει. Η κοπέλα πετάχτηκε όρθια. Το ιπτάμενο σώμα καρφώθηκε στην είσοδο του κτιρίου.

Ένα ζευγάρι τουριστών με τις βαλίτσες του, αιφνιδιασμένο από το απροσδόκητο θέαμα, έτρεξε στο σημείο της πτώσης. Στον περίβολο του ξενοδοχείου που ήταν ο προορισμός τους για να περάσουν τον μήνα του μέλιτος, δίπλα στη λιμνούλα με το σιντριβάνι, τους υποδεχόταν ένα πτώμα.

Το κορίτσι όρμησε προς το σημείο του συμβάντος, διασχίζοντας τη λεωφόρο και αφηφώντας τις κόρνες και τα φρεναρίσματα των οδηγών. Παραμέρισε απότομα την ανδρική πλάτη που της έκοβε τη θέα και στάθηκε πάνω απ' το ακίνητο σώμα. Το φουστάνι

της γυναίκας είχε ανασηκωθεί αφήνοντας ακάλυπτα τα ξυπόλυτα πόδια. Στον αριστερό της καρπό ήταν περασμένο ένα ασπροκόκκινο βραχιόλι από κλωστή, ολόιδιο μ' αυτό που φορούσε και η ίδια στο χέρι, για να μην την κάψει ο ήλιος του Μαρτίου.

Η κοπέλα σφάλισε τα μάτια να διώξει την εικόνα, που είχε αποτυπωθεί ήδη στη μνήμη της· ένα κέρινο ομοίωμα γυναίκας που βαφόταν στο αίμα.

Λεπτά αιωνιότητας ακολούθησαν, με τηλεφωνικές κλήσεις, σχόλια, φωνές και οδηγίες. Το πλήθος που είχε συγκεντρωθεί γύρω από το πεσμένο σώμα παραμέρισε βιαστικά όταν ακούστηκε η σειρήνα του ασθενοφόρου. Οι δύο τραυματιοφορείς, ένας άντρας και μια γυναίκα, κατέβηκαν από το όχημα κι έσκυψαν πάνω απ' τη γυναίκα.

Η νεαρή τούς πλησίασε. Η μύτη της ήταν κατακόκκινη, σε αντίθεση με το κατάχλωμο πρόσωπο. Το βλέμμα της, γεμάτο αγωνία, πλανήθηκε από τον έναν στην άλλη. Ο κοντοκουρεμένος άντρας και η χειροδύναμη γυναίκα μετακίνησαν με επαγγελματικές κινήσεις το θύμα της πτώσης στο φορείο.

«Ζει;» ρώτησε το κορίτσι ρουφώντας τη μύτη του.

«Έτσι φαίνεται. Έχει σφυγμό», απάντησε η γυναίκα, που κρατούσε το χέρι του θύματος.

Ο συνάδελφός της στράφηκε προς το μέρος του κοριτσιού που έδειχνε ενδιαφέρον. Το μέτωπο του άντρα είχε ιδρώσει, παρά την παγωνιά, κι ένα μπιμπί-κι με πύον ήταν έτοιμο να σκάσει στο μάγουλό του.

«Πού την πάτε;» Η έφηβη προσπαθούσε να ελέγξει το τρέμουλο της φωνής της.

«Στο εφημερεύον νοσοκομείο. Εδώ παρακάτω. Τη γνωρίζετε;»

Οι τραυματιοφορείς, χωρίς να περιμένουν απάντηση, πέρασαν το φορείο στο ασθενοφόρο. Η διασωστρια, συνηθισμένη από παρόμοια συμβάντα, κοίταξε ανέκφραστα την κοπέλα που έτρεμε σιωπηλή και συνέχιζε να ρουφάει τη μύτη της.

«Η κάνεις πως δεν την ξέρεις;»

Ο άντρας έστρεψε το βλέμμα του στο σιντριβάνι. «Νούφαρα μες στον χειμώνα και απόπειρα αυτοκτονίας δίπλα σε στριπτιζάδικο», κάγχασε. Το χνότο του ξέρασε τούφες πάχνης.

«Καταλαβαινόμαστε, έτσι δεν είναι, μικρή μου;» συμπλήρωσε η γυναίκα προς τη νεαρή.

Η κοπέλα τραβήχτηκε μακριά τους. Ο άντρας άφησε μια ροχάλα που εκτοξεύτηκε σαν λεπίδα πάγου. Όρμησε στη θέση του οδηγού, έκλεισε την πόρτα με φόρα και έθεσε τη σειρήνα σε λειτουργία. Το όχημα απομακρύνθηκε φορτίζοντας τον χώρο με τον απειλητικό του ήχο.

Χιόνι πυκνό άρχισε να πέφτει απ' τον σκουριασμένο ουρανό.

ΑΝΘΗ

Η καρδιά μου καρφώνει ρυθμικά τη ζωή μου. Βυθισμένη, παρακολουθώ τους χτύπους της πανάρχαιας καμπάνας. Σκοτάδι. Ανυπαρξία. Προσπαθώ να συγκροτήσω τη σκέψη μου, αλλά το μυαλό μου παραμένει σκοτεινό γυαλί. Κοιμάμαι; Ονειρεύομαι; Απόηχοι οικείων θορύβων. Σκόρπιες λέξεις, τρίξιμο καρέκλας, μια πόρτα που ανοίγει.

«Αδελφή, κινήθηκε λίγο το βλέφαρό της. Κοιτάξτε, να το πάλι, το βλέπετε;»

Μια κοριτσίστικη φωνή εκφέρει τις λέξεις με ένταση.

«Ανθή, Ανθή, μ' ακούς; Αν μ' ακούς, σφίξε μου λίγο το χέρι».

Μια αχτίδα φωτός εισχωρεί στην πίσσα του βυθού που με καταπλακώνει.

Το ανήσυχο χέρι αναζητά το δικό μου, περιμένοντας κάποιο νεύμα μου. Συγκεντρώνω όλη μου τη δύναμη στις άκρες των δαχτύλων μου. Προσπαθώ να αποκριθώ, αλλά το σώμα μου δεν υπακούει.

Κράτα με, μαμά. Σφίξε μου το χέρι γιατί χάθηκα πάλι. Ούτε κι αυτή τη φορά δεν τα κατάφερα να πεθάνω. Κράτα με, αγάπα με, μαμά, κατάφερα να σκεφτώ προτού ξαναβυθιστώ στο σκοτάδι.

ΜΑΡΙΑ

Έμαθα ότι σε λένε Ανθή. Ανθή Αγγελή. Γεννήθηκες πριν από τριάντα χρόνια στην Εύβοια, αλλά τα τελευταία δώδεκα χρόνια είσαι εγκατεστημένη στην Αθήνα. Η οικογένειά σου δε σ' έχει αναζητήσει γιατί βρίσκεται στο εξωτερικό.

Είσαι μια εβδομάδα εδώ. Θυμάσαι κάτι; Τα θυμάσαι αυτά που σε οδήγησαν σ' αυτό το κρεβάτι;

Σήμερα είναι Κυριακή 11 Μαρτίου του 2007, έχει παγωνιά και βρέχει απ' το πρωί.

Εμένα με λένε Μαρία, Μαρία Δημητρίου. Παρακολούθησα την ελεύθερη πτώση σου. Δεν έχω ξαναδεί άνθρωπο να επιχειρεί να πεθάνει.

Πώς μπόρεσες να το κάνεις; Όταν σε είδα να πετάς, τρελάθηκα. Είχα χωρίσει με το αγόρι μου εκείνο το βράδυ και, καταλαβαίνεις, έπειτα από τις δυο μπίρες, της οργής και της εγκατάλειψης, με προσγειώσες.

Πηγαίνω σχολείο ακόμη, στην τρίτη λυκείου. Είμαι δεκαεπτά χρόνων.

Έρχομαι καθημερινά από τότε που σ' έφεραν εδώ και κάθομαι δίπλα σου.

Σου επαναλαμβάνω τα ίδια μέχρι να μου δώσεις να καταλάβω ότι με παρακολουθείς.

Σε μετέφεραν στο νοσοκομείο της γειτονιάς μου. Βρισκόμαστε στους Αμπελοκήπους, αν δεν το κατάλαβες. Κάνω κοπάνα απ' το σχολείο ή το φροντιστήριο και έρχομαι και σου μιλάω. Ψάχνω τη ζωή σου, γιατί θέλω να μάθω τα πάντα για σένα. Αναπάντεχα έδωσες νόημα στη σκατοζωή μου.

Είσαι τόσο όμορφη, ακόμα και τώρα που σου έχουν κόψει τα μαλλιά. Έμοιαζες με όραμα όταν πετούσες εκείνο το βράδυ. Να δεις τι μου θύμισες. Το είχα διαβάσει σ' ένα βιβλίο με ζωγράφους, τίτλος έργου ήτανε, ενός Γερμανού εικαστικού. *Falling Star*. Πεφταστέρι, σαν να λέμε.

Λοιπόν, Ανθή, επειδή δεν πρόλαβα να κάνω ευχή, σου προτείνω να κάνουμε μια συμφωνία. Θα σε επισκέπτομαι καθημερινά, έστω και αν με περιμένουν οι Πανελλαδικές. Έτσι κι αλλιώς χάλια τα πάω με τα θρανία. Δε γουστάρω το τριπάκι της σχολικής εκπαίδευσης και του πρωταθλητισμού των εξετάσεων. Αλλά για σένα, και προκειμένου να γλιτώσω την γκρίνια της μάνας μου, θα προσπαθήσω να είμαι συνεπής. Άσε που εδώ μέσα έχει ησυχία και θα σου διαβάζω χωρίς να μας ενοχλεί κανένας. Αλλά χρειάζομαι και από σένα συμμετοχή. Θα σου κρατάω το χέρι και θα σφίγγεις το δικό μου ανάλογα με τα κέφια

σου, και φυσικά αν γουστάρεις το θέμα που ακούς, αν το ακούς.

Πρόσεχε, όμως, μη με απογοητεύσεις. Οι γιατροί λένε ότι έχεις πέσει σε κώμα. Είναι θαύμα που επέζησες ύστερα από τέτοια πτώση, αλλά έχεις οργανισμό αλόγου, έτσι είπαν. Τη γλίτωσες παρά τρίχα. Επειδή ήσουν γυμνασμένη, το κορμί σου άντεξε, μόνο κάτι κατάγματα έχεις, αλλά το χτύπημα στο κεφάλι δημιούργησε επικίνδυνο αιμάτωμα. Είναι πλέον θέμα τύχης εάν θα συνέλθεις, αν θα παραμείνεις φυτό ή θα πεθάνεις. Αποφάσισε την πορεία σου. Εγώ θα κάνω ό,τι μπορώ να σε βοηθήσω.

Έμαθα ότι ήσουν εξαιρετική χορεύτρια στην Κρατική Σκηνή.

Η νοσοκόμα μου κάνει νόημα ότι τελείωσε το επίσκεπτήριο.

Είπα ότι είμαι οικογενειακή φίλη. Λες γι' αυτό να μου παρέδωσαν την τσάντα σου; Γεια σου, Ανθή μου, τα λέμε αύριο.

Η Ανθή Αγγελή γεννήθηκε στην καρδιά του καλοκαιριού του 1977, στις 25 Ιουλίου, δίπλα στη θάλασσα.

Εκείνη την ημέρα η πρωτεύουσα της Εύβοιας ήταν ανάστατη. Η πολιούχος της πόλης γιόρταζε την επομένη και είχαν ξεκινήσει ήδη οι ετήσιες πανηγυρικές εκδηλώσεις που διεξάγονταν προς τιμήν της.

Πιστοί από όλο το νησί κατέφθαναν στην πόλη για να προσκυνήσουν τη χάρη της Αγίας Παρασκευής στο κέντρο της Χαλκίδας, αλλά και πλανόδιοι έμποροι με τρίκυκλα και παλιά αυτοκίνητα, παραγεμισμένα με κάθε λογής εμπορεύματα, είχαν καταλάβει τον χώρο γύρω απ' την εκκλησία παίρνοντας τη θέση τους με σειρά προτεραιότητας. Έστηναν τους αυτοσχέδιους υπαίθριους πάγκους όπου εξέθεταν την ετερόκλητηπραμάτεια τους: παιδικά παιχνίδια, είδη οικιακής χρήσεως, αστραφτερά μπιχλιμπίδια, μαλλί της γριάς, γλειφιτζούρια και ξηρούς καρπούς, όλα πόλοι έλξεως για μικρούς και μεγάλους που περίμεναν, πριν από τον εσπερινό.

Η ζέστη ήταν ανυπόφορη εκείνο το κυριακάτικο βράδυ και η Μαριάννα, η μητέρα της Ανθής, που διένυε τις τελευταίες ημέρες της εγκυμοσύνης της, το πέρασε

μισοκοιμισμένη στην κουνιστή πολυθρόνα της βεράντας του σπιτιού, μπροστά στη θάλασσα. Το τερέτισμα των τζίτζικιών λίγο μετά την ανατολή του ήλιου και ο αποχαιρετισμός του άντρα της, που ξεκινούσε για τη δουλειά του στην αγορά, την παρότρυναν να κατέβει στην παραλία, μόλις διακόσια μέτρα από το σπίτι.

Το ζευγάρι των ηλικιωμένων κολυμβητών –που, πενήντα χρόνια μαζί, απολάμβαναν, χαλαροί πλέον ύστερα από πολέμους και Κατοχές, παιδιά και εγγόνια, την ανατολή και τη δύση του ήλιου σ' αυτή την ακτή, «το λιμανάκι τους» όπως το αποκαλούσαν–, καλημέρισε την ετοιμόγεννη γυναίκα που τους ανταπέδωσε τον χαιρετισμό ξεψυχισμένα και βούτηξε αμέσως στα νερά.

Οι ηλικιωμένοι κοιτάχτηκαν ερωτηματικά και ανταλλάξαν αμίλητοι τις σκέψεις τους. *Η κοπέλα κοντεύει να γεννήσει και όμως κολυμπά καθημερινά, αμετανόητη.* Μια παρέα ήταν όλοι και γνωρίζονταν καλά από χρόνια, δεν είχαν μεταξύ τους πολλά μυστικά.

Η Μαριάννα ήταν αφυχολόγητη. Γέννημα θρέμμα του τόπου και νύφη λίγων μηνών στη γειτονιά τους, διαρκώς απομακρυνόταν και ξέφευγε απ' το οπτικό τους πεδίο· και αυτό τους προβλημάτιζε. Ήθελε να κρύψει κάτι, δεν τη χωρούσε η ρηχή ακτή τους ή δεν της άρεσε η παρουσία τους;

Είχε κολυμπήσει μέχρι το Πέρασμα όταν σήκωσε το δεξί της χέρι προς τον ουρανό. Το Πέρασμα ήταν το σημείο όπου οι δύο αντικριστοί βράχοι, λαξευτές πέτρι-

νες γλώσσες, εισχωρούσαν στη θάλασσα αφήνοντας ένα μικρό πέρασμα για τους κολυμβητές και τις βάρκες.

Το ζευγάρι συνομιλούσε με τον συνταξιούχο φίλο τους που είχε προστεθεί στη συντροφιά και δεν είχαν αντιληφθεί τη γυναίκα που καλούσε σε βοήθεια.

«Η γυναίκα πνίγεται, δεν τη βλέπετε;» τους φώναξε ένας υπάλληλος του δήμου που μάζευε τα σκουπίδια απ' το αντικρινό πεζοδρόμιο.

Οι ηλικιωμένοι στράφηκαν ξαφνιασμένοι προς τη θάλασσα. Η γυναίκα έκανε απεγνωσμένες προσπάθειες να επιπλεύσει.

Οι δυο άντρες όρμησαν κολυμπώντας προς το μέρος της· η Μαριάννα προσπαθούσε να κρατηθεί απ' την άκρη του βράχου. «Πονάω», βόγκηξε, «πονάω πολύ. Βοηθήστε με, δεν μπορώ να κολυμπήσω». Το πρόσωπό της είχε παραμορφωθεί απ' τις ωδίνες.

Οι άντρες, τυφλωμένοι απ' τον πρωινό ήλιο που στεκόταν λοξά πάνω απ' το κεφάλι τους, συνεννοήθηκαν βουβά. Έπιασαν τη γυναίκα απ' τους ώμους και την έσυραν σαν σχέδια στην ακτή.

Κόκκινα βάφτηκαν τα νερά στο πέρασμά της. Οι διασώστες της την ξάπλωσαν ανάσκελα με τα πόδια ανοιχτά μες στο νερό.

«Πονάω... Γεννάω...»

Η κραυγή της Μαριάννας καλύφθηκε από τις καμπάνες της εκκλησίας που αντηχούσαν χαρμόсуνα, δοξάζοντας την πολιούχο.

Ξημέρωμα μιας Κυριακής του Μαρτίου, 2007. Δύο άγνωστες γυναίκες συναντιούνται με την έκλειψη της σελήνης. Η Ανθή, πρώτη χορεύτρια, και η Μαρία, μαθήτρια λυκείου που προετοιμάζεται για τις Πανελλαδικές εξετάσεις.

Τι κοινό έχουν αυτές τις γυναίκες; Γιατί συνομιλούν επί μήνες σ' ένα δωμάτιο νοσοκομείου;

Ξεδιπλώνοντας το παρελθόν τους, υφαίνουν λίγο λίγο τον ιστό που τις δένει με μυστικά και ψέματα, έρωτα και τρέλα, ζωή και απώλεια. Ποια θα καταφέρει να επιβιώσει σ' αυτό τον άνισο αγώνα;

Το χρονικό μιας αυτοχειρίας
όπου δεν υπάρχουν νικητές και ηττημένοι.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 17547

ΓΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΜΕ ΑΠΑΙΤΗΣΕΙΣ